

[J. M. Pedersen.]

færdsstaten fejrer nye triumfer ved gennemførelsen af denne lov. Et sådant synspunkt kan jeg ikke dele. For i en tid, hvor vi har så god beskæftigelse — vi er alle glade herfor — og så gode økonomiske forhold, kan man ikke sige, at der, fordi arbejderne ikke har fået deres kår ordnet sådan, at de er fulgt med, og vi nu gennemfører en lov, således at de kan få bedre økonomiske forhold, er sket en udvidelse af velfærdsstaten. Det er ligeberettigelse, vi søger at skabe. Men pointen i det hele må være, at vi alle går ind for at fortsætte med en sådan politik, at alle kan komme i arbejde. Det er den fulde beskæftigelse, der betyder noget, og det er den, vi skal kæmpe for.

Det ærede medlem hr. Lorentzen sagde, at da tallene for udgifterne til de arbejdsløse er taget fra det forløbne år med den gode beskæftigelse, kan vi nemt komme ud for, at tallene bliver større, når vi får større arbejdsløshed, og han sagde, at det da er ligegyldigt, om regeringen hedder Kampmann eller Erik Eriksen. Dertil må jeg dog sige, at når ministeriet Kampmann har skabt den mindste arbejdsløshed og den største beskæftigelse, så synes jeg, at der heri ligger en opfordring til det ærede medlem til at lade være med at kæmpe så hårdt for at få afskaffet den bedste regering på det område, som vi har haft.

Jeg finder ingen anledning til at gå lovforslaget igennem paragraf for paragraf; jeg synes, det ærede medlem hr. Peter Ravn gjorde det så grundigt. Ganske vist har jeg enkelte bemærkninger til det, men da vi får lovforslagene i udvalg, synes jeg, det hører hjemme dér at få ændret de enkelte ting, hvor ændring kan tiltrænges. Men jeg kan altså tilsige mit partis velvilje til behandlingen af lovforslaget i udvalget og til senere gennemførelse af det.

Alfred Jensen: Enhver ting skal have sin tid, og tager man sig ikke tid til at behandle sagerne ordentligt, kan det blive hastværksarbejde. Også det foreliggende lovforslag har det taget sin tid at forberede og gøre færdigt, men man må sige, at ministeren her har haft rigelig tid. Allerede i fjor behandlede vi spørgsmålet om understøttelsernes højde. Den kommunistiske gruppe fremsatte den 19. december 1958 et forslag

til lov om forhøjelse af dagpengenes maksimum, børnetillæg, huslejhjælp, brændselshjælp o. s. v. Det kom ikke til behandling her i tinget før i februar, men da lovede ministeren, at han på grundlag af dette og de ønsker, der i øvrigt var om en forhøjelse af understøttelserne, ville foretage en undersøgelse af forholdene for at nå frem til en løsning. Over for de arbejdsløse, der henvendte sig om at få en regulering af understøttelsen, gav ministeren udtryk for, at vi til efteråret, altså oktober 1959, kunne nå frem til en regulering af understøttelsen. Det vil sige, at der var skabt begrundede forventninger hos de arbejdsløse om, at understøttelsen i den vinter, vi er ved at forlade, ville være højere, end understøttelsen var tidligere. Men sommer og vinter gik, medens ministeren overvejede, og først nu, da vi står foran et nyt finansår, bliver der fremsat lovforslag. Der har altså været tid nok. Resultatet af overvejelserne er imidlertid ikke tilfredsstillende. Ministeren erkender selv, at den foreslåede regulering ikke vil føre understøttelserne op til en sådan højde, at arbejdsløshedsunderstøttelsen udgør samme procentsats af normalfortjenesten, som den gjorde i 1946. Og man kan ikke fortænke arbejderne og de arbejdsløse i, at de drager en sammenligning mellem det, der ydes arbejderne og de arbejdsløse, og det, der gives til militæret. Nærværende lovforslag blev fremsat samme dag, som militærforliget var til anden behandling, og dér var der ingen smalle steder. Jeg gjorde dengang, uden at ministeren protesterede, opmærksom på, at det drejede sig om en forøgelse af de militære udgifter med 110 mill. kr. om året, og det kan enhver arbejder se er en ødselhed, som er i skærende modstrid med den interesse, der lægges for dagen, når det drejer sig om arbejderne og de arbejdsløse. Her tilstås der de arbejdsløse 33 mill. kr. mere efter de opstillinger, der er foretaget, og de er foretaget på grundlag af den ledighed, vi har. Det vil sige, at over for de 40 000-50 000, der går ledige, er regeringen kommet til det resultat, at disse 33 mill. kr. er tilstrækkeligt. Heroverfor må det være rimeligt og rigtigt at fastslå, at med det fremsatte lovforslag er spørgsmålet om understøttelsen til de arbejdsløse ikke løst. Jeg har allerede bemærket, at ministeren erkender, at man ved at forhøje dagpengene